

Andrzej Dąbrówka

DESZCZ

(dłuższa historia)

I

Mówi się: idzie deszcz

A deszcz nie idzie
dążenie dżdżu jest
wysublimowane

Było osobną molekułą
spotka drugą cząsteczkę
by stać się małą kroplą
ulepić więcej większych kropel

Gdy jest u celu tak naprawdę
nie zajmuje nikomu miejsca
to że się wokół robi pusto
wynika tylko stąd, że wielu
pośpiesznie przed nim zmyka

Przebiega dużo dróg – a wszystkie proste.
Jak maratończyk gna – do upadłego.
Ustaje kiedy wyda z siebie ostatnią kroplę.

II

Mówi się: grozi deszcz

A deszcz nie grozi, deszcz
lituje się nad dziobkami zziajanych ptaków
nad ogorzałą twarzą ziemi
nad przepoconą sierścią pól

Czule zakrapla zaprószone
modre oczy niezapominajek
po tysiękroć obcałowuje
bużki róż

III

Mówi się: strugi deszczu

– To akurat słusznie: z lotu ptaka
napatrzył się na krajobrazy
sam potem stwarza rzeczki które płyną w inny sposób
jeziorka których nie widziały ludzkie mapy

To że się rzeczkom zdarza coś zatopić
nie jest już winą deszczu
gdyż deszcz jest deszczem, rzeczka rzeczką.

III

Ogólnie deszcz biorąc – jest niedoceniany
pomimo całej gamy swych umiejętności

A wiele rzeczy umie robić
z łatwością dla innych wręcz nieosiągalną

Obrus ułoży tak na stole żeby się nie marszczył
i żeby wiatr go nie zdmuchiwał, a nawet nie zawijał

Rozwodni sobie kawę, rozsmakuje się w cukrze,
oblizuje ciastko – co jest prawem każdego gościa
zwłaszcza gdy wszyscy poszli i on zajmuje sam
krzesła pozostawione na tarasie

Jest wszędzie dobrze znany
i tak obznajomiony z każdym domem
nad którym się zatrzyma
że jest niemal jak pół domowe zwierzę
znające każdy kątek, każdą dziurkę
z jej zawartością, głębokością

Jak nieproszony gość zakrada się
do zakazanych komnat
wślizguje, wnika, wskroś przesiąka
Ale czy ktoś lepiej od niego
sprawdzi i wypróbuje
dachy, okna, parasole?

W sumie: gdyby nie było to niegrzeczne
mógłby powiedzieć ktoś –
deszcz spala się w działaniu.

IIII

Z drzew i gałęzi umie skonstruować
naprędce zespół harf eolskich
które całe zmieniają się w swój dźwięk

Rozzuchwalony rozpedzeniem Tych Co Uciekają
– psoci i psuje. Zgasił radio. Szkoda,
lecz tak naprawdę czymże jest zgrzytliwe radio
jeśli perliście gra – tu występując jeden raz
tylko dla ciebie, tylko tutaj, tylko teraz
– dużo dzwoneczków, bębenków i banieczek?

No więc zazwyczaj gra w orkiestrze
albo mruży w chórze
o dość nieprzemyślanym składzie
lecz przecież brzmienie tej gawiedzi
pod chaotycznym kierownictwem wiatru
– najbardziej rozczochranego z wielkich dyrygentów
jest dosyć harmonijne a gdy cichnie
wtedy dopiero słyhać, jak wybijał rytm
dobry metronom
czysto wystukujący kap kap kap

IIIIII

Mało jest znany fakt, że deszcz niemało czyta.
Nie umie odwracać stron i mu pomaga wiatr
który sam nie ma takiej cierpliwości
i zadowala się pobieżnym kartkowaniem

Choć nie z zapalem, za to jak wylewnie,
bębnąc czasami w stół, wczytuje się wnikliwie,
jakby literę po literze z kart papieru
zlizywał, spijał, wręcz połykał
i zabierał z sobą w dalszą drogę

Doszczętnie zaczytuje każdy zapisany strzępek.
Lektura deszczu jest jednakże twórcza
albowiem stwarza duże pole wyobraźni
wprawdzie po tym, jak on skończy, człowiek
coraz mniej może przeczytać
lecz za to coraz więcej się domyślić

Widząc tak zaczytany tekst można się zastanawiać,
czy deszcz wnikliwie czytał
mamrocząc przy tym niewyraźnie,
czy po swojemu wszystko przepisywał
– atrament coraz bardziej błady
i zapis subtelniej

IIIIII

Nie obrażajcie się, że wam przerywa
drzemkę na plaży
Czymże jest dreszcz waszej gorącej skóry
wobec powagi przyczyn jego objawienia
i niezbadanego celu jego lotów

No, wyobraźcie sobie świat bez deszczu
Albo pomyślcie, że przecież mógłby być
brunatną, lepka i cuchnącą wstrętnie
mazią –
przyjemnie by wam było?

Warto polubić i rozumieć deszcz:
póki mu starczy kropel, musi śpieszyć w kruchym
skupieniu do zadań niecierpiących zwłoki
– przywrócić do życia jeszcze trochę
much, żab, traw, drzew
gasić pożary i pragnienie
tutaj przyciemniać, ówdzie schładzać

A przecież mógł pozostać tam
gdzie go karmi, nosi i kołysze
mama
w białej zwiewnej sukni
Przecież mógł poszybować wzwyż by wieść
czyste istnienie prawie niewidzialne

A on podążył tu
do brudu ziemi, na zagony ojca
żeby się zwrócić ich wilgoci
skąd się oderwał kiedyś
zwyciężając
ciężką więź

Sierpień 2005